

Mánudaginn 26. janúar 1981.

Nr. 1/1979.

Meistarafélag húsasmiða

(Jón E. Ragnarsson hrl.)

gegn

Félagi húsgagna- og innréttingaframleiðenda

(Hjörtur Torfason hrl.).

Heiti félags.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Björn Sveinbjörns-son, Benedikt Sigurjónsson, Logi Einarsson, Magnús Þ. Torfason og Sigurgeir Jónsson.

Áfrýjandi hefur áfrýjað máli þessu með stefnu 2. janúar 1979. Krefst hann þess, „að hið stefnda félag verði með dómi skyldað til þess að fella niður úr nafni sínu heitið „innrétt- inga“. Þá krefst hann málskostnaðar í héraði og fyrir Hæsta- rétti úr hendi stefnda.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og máls- kostnaðar fyrir Hæstarétti úr hendi áfrýjanda.

Með skírskotun til forsendna hins áfrýjaða dóms ber að staðfesta hann.

Eftir þessum úrslitum er rétt, að áfrýjandi greiði stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, en hann þykir hæfilega ákveð- inn 3.000.00 krónur (nýkr.).

D ó m s o r ð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, Meistarafélag húsasmiða, greiði stefnda, Félagi húsgagna- og innréttingaframleiðenda, 3.000.00 krónur í málskostnað fyrir Hæstarétti að viðlagðri að- för að lögum.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 24. október 1978.

Mál þetta, sem tekið var til dóms 13. þ. m., hefur Meistarafélag húsasmiða, Skipholt 70 hér í borg, höfðað fyrir bæjarþingi

Reykjavíkur með stefnu, birtri 4. nóvember 1976, á hendur Félagi húsgagna- og innréttingaframleiðenda, „til þess að hið stefnda félag verði með dómi bæjarþingsins skyldað til þess að fella niður úr nafni sínu heitið „innréttinga“ svo og að hinu stefnda félagi verði gert skylt að greiða stefnanda málskostnað að mati dómssins.“

Af hálfu stefnda er krafist sýknu af kröfum stefnanda og málskostnaðar úr hendi hans að mati dómarans.

Málavextir eru þessir:

Samkvæmt gögnum málsins kemur fram, að á fundi stjórnar Landssambands íslenskra iðnaðarmanna 23. desember 1936 hafi verið rætt um iðntakmörk milli húsgagna- og húsgagnasmiða. Er frásögn af meðferð málsins og afgreiðslu svohljóðandi:

„3. Rætt um iðntakmörk milli húsa- og húsgagnasmiða. Höfðu verið haldnir fundir með fulltrúum frá báðum iðngreinum og þar náðst samkomulag um mörg atriði. Um nokkur atriði náðist þó ekki samkomulag, og var stjórn sambandsins falið að gera tillögur um þau. Niðurstaðan hefur orðið eftirfarandi ákvörðun um Takmörk milli iðngreina húsa- og húsgagnasmiða.

A: Samkvæmt samkomulagi milli nefnda úr báðum iðngreinum.

B: Samkvæmt úrskurði stjórnar Landssambands iðnaðarmanna á fundi 23. des. 1936 um atriði, er nefndirnar gátu ekki orðið sammála um.

1. Húsgagnasmiðum tilheyrir:

A: Trésmíði við mótauppslátt, hurðir, glugga og stiga; uppsetning veggja og skilrúma undir múrhúðun eða strigalagningu; klæðning veggja og skilrúma með masoniti, korki og öðrum plötum úr tré eða trékendu efni; smíði á húsgrindum, húspökum, húsgagnum og öðru tilheyrandi bol timburhúsa. Eldhúsbúnaður, sem unninn er á staðnum og festur. Undirbúningur undir föst sæti í samkomuhúsum; Parketlagir.

B: Festur innbúnaður í eldhús, hvar sem hann er smíðaður, handrið, brjóstpanill, sem ekki er úr harðvið, og laus skilrúm.

2. Húsgagnasmiðum tilheyrir:

A: Trésmíði við húsgögn, máluð, bónuð, gljáfægð (póleruð) og bólstruð, í herbergi, sem notuð eru til íbúðar, svo sem borðstofur, dagstofur, svefnherbergi, skrifstofur, barnaherbergi, forstofur, einkastofur o. fl. Lausir húsmunir úr tré í samkomuhúsum, opinberum skrifstofum, rannsóknarstofum o. s. frv. Stólar í samkomuhúsi, þótt fastir séu.

B: Spónlagnir.

3. Báðar iðngreinar mega smíða:

A: Leikfimisáhöld og útbúnað í leikfimishús, fastan og lausan. Verkfæri alls konar. Líkkistur. Lausan innbúnað í verzlunar-búðir.

B: Fastan innbúnað í verzlunarbúðir. Lausan innbúnað í eldhús. Brjóstpanil úr harðvið. Bekki, lausa og fasta. Einnig mega báðar iðngreinar undirbúa undir gljáfágun (eftir aðalsmíði) og gljáfága (pólera) handrið og brjóstpanil.

Frá Trésmiðafélagi Reykjavíkur komu seinna tvær athugasemdir við þessa skiftingu. Önnur um fastar búðarinnréttingar og hin um lausan innbúnað í eldhús, er þeir álíta, að beri skilyrðislaust að telja, að tilheyri húsasmiðum. Þessum athugasemdum svaraði sambandsstjórn með eftirfarandi bréfi:

Reykjavík, 5. apríl 1937.

Bréf yðar d.s. 22. f. m. höfum vér meðtekið og munum leggja með gögnum málsins. Vér teljum ekki rétt að svo komnu að gera breytingar á þeim tillögum, er settar voru fram í bréfi voru frá 27. des. s. á., en munum, ef ágreiningur rís um þau atriði, er nefnd eru í bréfi yðar, hafa hliðsjón af athugasemdum yðar við væntanlegan úrskurð í málinu.

Virðingarfyllst,

F. h. Landssambands Iðnaðarmanna.

Til Trésmiðafélags Reykjavíkur“.

Þá kemur og fram í skýrslu frá landsþingi Landssambands iðnaðarmanna, að fjallað hafi verið um takmörk milli iðngreinanna og málið afgreitt eins og hér segir:

„4. Erindi um takmörk milli iðngreina.

Um mál þetta er getið í skýrslu Landssambandsstjórnar, sem prentuð er hér að framan, en forseti reifaði málið nánar.

Í umræðum um málið bar Einar O. Kristjánsson fram svohljóðandi tillögu:

„Iðnþingið telur sér ekki fært að taka afstöðu til takmarka milli iðngreina á þeim stutta tíma, sem það hefir til umráða, en tjáir sig ásátt með þá afgreiðslu, sem þessi mál hafa fengið hjá Sambandsstjórninni. Jafnframt felur það Sambandsstjórninni að láta ágreining út af þessum málum eftirleiðis ganga til gerðar dóms Landssambands iðnaðarmanna.“

Tillagan samþ. með samhlj. atkv.

Bar þá forseti undir fundinn, hvort fulltrúar óskuðu að ræða skýrslu Sambandsstjórnar, og þegar svo var ekki, óskaði hann

atkvæða um skýrsluna, og var hún samþykkt með samhljóða atkvæðum.“

Einnig kemur fram, að á fundi stjórnar Landssambands íslenskra iðnaðarmanna 31. mars 1937 hafi verið lagt fram bréf frá Trésmiðafélagi Reykjavíkur út af samkomulagi og úrskurði um starfsskiptingu milli húsasmiða og húsgagnasmiða. Ekki kemur fram, hvert var efni bréfs þessa.

Fram er komið, að fundargerðarbækur Landssambands íslenskra iðnaðarmanna og önnur skjöl hafi brunnið í eldsvoða aðfaranótt 10. mars 1967. Er atriði þau, sem rakin hafa verið hér að framan, að finna í Tímariti iðnaðarmanna, málgagni Landsambands íslenskra iðnaðarmanna.

Hinn 20. janúar 1975 ritaði Sverrir Hallgrímsson, formaður Félags húsgagna- og innréttingaframleiðenda, húsgagna- og innréttingaframleiðendum boðsbréf, og er efni þess svohljóðandi:

„Á síðasta aðalfundi Húsgagnameistarafélags Reykjavíkur var einróma samþykkt að breyta nafni félagsins í Félag húsgagna- og innréttingaframleiðenda. Félagið er landsfélag.

Ástæðan fyrir nafnbreytingunni er fyrst og fremst sú að reyna að sameina alla húsgagna- og innréttingaframleiðendur á landinu í eitt félag. Félagið telur brýna nauðsyn bera til þess vegna harðnandi samkeppni erlendis frá, en eins og allir vita er nú frjáls innflutningur á húsgögnum og innréttingum.

Hjálagt fylgja lög félagsins, sem skýra nánar tilgang og starfsreglur þess.

Stjórn félagsins væntir þess, að þér séuð sammála því, að sem flestir séu í félaginu og að starfsemi þess sé sem öflugust. Stjórnin bendir á, að félagið er opið öllum framleiðendum, er fullnægja skilyrðum 3. gr. laga þess fyrir inntöku. Í 5. gr. er fjallað um inntökubeiðnir. Inntökugjald er kr. 5.000.00, félagsgjald 1974 fyrir a. flokk var kr. 15.000.00.“

Í lögum Félags húsgagna- og innréttingaframleiðenda frá 1975 segir svo í 1.—4. gr.:

„1. gr.

Félagið heitir Félag húsgagna- og innréttingaframleiðenda. Heimili þess og varnarþing er í Reykjavík.

2. gr.

Tilgangur félagsins er:

1. Að safna öllum húsgagna- og innréttingafyrirtækjum landsins í einn félagsskap. Að efla samtök og gæta hagsmuna fé-

lagsmanna í öllu því, er iðngreinina og fjárhagslegt öryggi varðar.

2. Að samræma afstöðu félagsmanna til þeirra sveina og annars starfsfólks, er þeir hafa í þjónustu sinni.
3. Að vinna að því að tryggja sem best vinnufrið við húsgagna- og innréttingaframleiðslu svo og að koma í veg fyrir vinnustöðvanir með friðsamlegum samningum vinnusala og vinnukaupa.
4. Að vera félagsmönnum til leiðbeiningar um allt, er snertir atvinnurekstur þeirra.
5. Að vera málsvari félagsmanna gagnvart almenningi og hinu opinbera.
6. Að stuðla að vandaðri framleiðslu og framförum í iðngreininni í hvívetna.

3. gr.

Í félaginu geta verið:

- a. Þau skrásett fyrirtæki, sem starfa í húsgagna- og innréttingaiðnaði, enda hafi þau meistarara í þjónustu sinni.
- b. Meistarar, sem reka sjálfstætt húsgagna- og/eða innréttingaverkstæði.
- c. Þeir meistarar, sem voru félagsmenn fyrir nafnbreytingu félagsins og ekki fullnægja ofangreindum skilyrðum, halda sínum rétti áfram.

4. gr.

Rétt til fundarsetu hafa forsvarsmenn fyrirtækjanna, hafa þeir allir tillögurétt og málfrelsi, en atkvæðisrétt hefur aðeins einn fyrir hvert fyrirtæki, þó má hann fara með fleiri atkvæði, sbr. 7. gr.“

Hinn 21. nóvember 1975 ritaði lögmaður stefnanda stefnda bréf og krafðist þess, að orðið „innrétting“ yrði fellt niður úr heiti félagsins, því notkun þess þar væri mjög villandi. Var bent á, að mörk iðnréttinda milli húsasmiða og húsgagnasmiða hefðu verið ákveðin með samkomulagi og úrskurði Landssambands iðnaðarmanna 1936 og starfsgreinaskrá Hagstofu Íslands. Væri félagið meistarafélag húsgagnasmiða, þótt breytt hefði verið um nafn þess og félagsaðild rýmkuð.

Í svarbréfi stefnda var frá því skýrt, að á fundi í félaginu hefði

verið samþykkt með öllum greiddum atkvæðum, að nafn félagsins skyldi vera óbreytt.

Höfðaði stefnandi svo mál þetta.

Krafa stefnanda er byggð á því, að smíði innréttinga sé sérstök iðngrein, sem falli undir húsasmíði. Samkvæmt iðnlöggjöf hafi húsasmíðir á grundvelli iðnréttinda sinna einir rétt til að smíða innréttingar og setja þær upp á staðnum. Smíði staðlaðra innréttinga í verksmiðjum geti þó verið öðrum heimil, en mörkin milli húsgagnasmíði og smíði innréttinga á verkstæðum geti oft verið vandfundin. Starfsskipting milli húsgagnasmíða og húsasmíða sé byggð á samkomulagi stéttarféлага í þessum iðngreinum og úrskurði Landssambands íslenskra iðnaðarmanna frá árinu 1936. Þessi starfsskipting eigi sér einnig stoð í atvinnuvegaflokkun Hagstofu Íslands og riti Sameinuðu þjóðanna frá 1971: „Index to the International Standard Industrial Classification of the Economic Activities“. Samkvæmt þessu sé notkun stefnda á heitinu „innréttingar“ í nafni sínu brot á einkarétti stefnanda og villandi og því brot á 9. gr. laga nr. 84/1933 og 14. gr. laga nr. 79/1971. Er því haldið fram, að þrátt fyrir breytingu á nafni stefnda virðist félaginu eftir sem áður ætlað að vera stéttarfélag húsgagnasmíðameistara, en því sé ætlað rýmra starfssvið en talið hafi verið samrýmast starfi stéttarféлага. Því sé ljóst, að hið stefnda félag sé með ólögmætum hætti að hasla sér völl á starfssviði félagsmanna stefnanda.

Af hálfu stefnda kemur fram, að félagið sé stofnað í Reykjavík á árinu 1974 á grundvelli samþykktar, sem gerð hafi verið á aðalfundi Húsgagnameistarafélags Reykjavíkur það ár, um að breyta nafni félagsins í Félag húsgagna- og innréttingaframleiðenda. Komi þetta fram í umburðarbréfi frá 20. janúar 1975 um að breyta félaginu í landsfélag og marka tilgang þess að nýju. Nafnbreytingin hafi fyrst og fremst verið helguð því stefnumiði að breyta félaginu í framleiðendafélag á sviði húsgagna- og innréttingaframleiðslu fremur en að starfrækja það einungis sem meistarafeilag í tiltekinni grein handiðnaðar. Hafi þessi breyting verið gerð jafnframt nafnbreytingunni og feli hún í sér raunverulega og efnislega breytingu á félaginu í samræmi við atvinnu- og viðskiptahætti á þessu sviði nú á dögum. Í samræmi við þetta sé félaginu nú ætlað að vera fyrirtækjafélag fremur en félag einstaklinga, sem hafi meistararéttindi í handiðnaði, þótt þeir geti einnig verið félagar. Komi þetta fram í 1. tl. 2. gr. og 3. gr. samþykktar félagsins. Samkvæmt a lið 3. gr. geti orðið félagar bæði

iðjufyrirtæki, er starfa á grundvelli 1. kafla laga nr. 79/1971, og iðnaðarfyrirtæki, er starfa á grundvelli 2. kafla laganna. Einnig geti orðið félagar iðnmeistarar, þ. e. handiðnaðarmenn, sem reka sjálfstætt húsgagna- og/eða innréttingaverkstæði á eigin ábyrgð. Hins vegar sé ekki ætlunin, að aðrir iðnmeistarar séu félagsmenn, nema þeir hafi þegar verið félagar í Húsgagnameistara-
 arafélagi Reykjavíkur fyrir nafnbreytinguna og áunnið sér rétt þar. Að vísu sé sú krafa gerð um iðjufyrirtæki í þessu sambandi, að þau hafi iðnmeistara í þjónustu sinni, og því sé hugsanlegt, að félagið geti ekki náð til allra framleiðenda, er starfa á grundvelli 1. kafla laganna nr. 79/1971. Þessi takmörkun sé eðlileg með tilliti til þess, að félagið hafi orðið til í hópi iðnmeistara, en brjóti ekki í bága við hinn yfirlýsta tilgang félagsins. Auk þess hljóti hún að teljast skynsamleg bæði frá sjónarmiði framleiðenda og neytenda. Þá sé þess að gæta, að orðið meistari í a og b lið 3. gr. samþykktu félagsins taki ekki einungis til húsgagnasmíðameistara, heldur geti það einnig átt við trésmíðameistara og meistara í öðrum greinum handiðnaðar, er kunni að ná til þessa framleiðslusviðs, sem félaginu er helgað. Sé þannig ekki unnt að vísa til þessa hugtaks til stuðnings þeirri staðhæfingu, að félagið sé fagfélag húsgagnasmíðameistara, enda fái það ekki staðist af öðrum ástæðum og sé það ekki gert í stefnu málsins. Verði að hafa það hugfast í sambandi við mál þetta, að í nafni stefnda felist ekki nein staðhæfing um það, að húsgagnaframleiðsla og innréttingaframleiðsla séu ein og hin sama iðngrein, heldur aðeins um það, að framleiðsla á þessu tvennu eigi sér eðlilegan skyldleika, sem geri framleiðendunum eðlilegt að leita samstöðu um ýmis hagsmunamál sín. Verði ekki dregið í efa, að þetta sé réttmætt. Í nafni félagsins felist heldur ekki nein staðhæfing um það, að félagið sé hið eina félag allra húsgagna- og innréttingaframleiðenda hér á landi. Nafnið sé að sjálfsögðu tengt því stefnumiði félagsins að safna öllum húsgagna- og innréttingafyrirtækjum landsins í einn félagsskap. Þetta sé hins vegar aðeins stefnumið og í því og nafni félagsins felist ekki bein staðhæfing um annað en það, að félagið sé landsfélag, þ. e. opið öllum aðiljum, er uppfylli inngönguskilyrði þess, hvar á landinu sem þeir eru búsettir eða starfandi. Nafnið útiloki því engan veginn, að önnur félög geti verið starfandi með sama tilgang. Nafn félagsins geti því ekki talist villandi og alls ekki þannig, að í bága fari við rétt félags stefnanda. Af hálfu stefnda er því haldið fram, að það fái ekki staðist, að nafn stefnda brjóti í bága við rétt

félagsmanna stefnanda, þ. e. húsasmíðameistara, svo sem haldið sé fram í stefnu, því að hið stefnda félag sé framleiðendafélag, eins og nafninu sé ætlað að gefa til kynna, en ekki smíðafélag í hinni hefðbundnu merkingu. Þetta fáir heldur ekki staðist af þeirri ástæðu, að félagsmenn stefnanda hafi alls ekki einir réttindi til innréttingasmíða, jafnvel þótt fylgt sé þeim heimildum, sem stefnandi vísi til að þessu leyti. Sé þar aðallega um að ræða bókun frá fundi Landssambands iðnaðarmanna 23. desember 1936. Í fundargerðinni sé eftirfarandi inngangur með bókun þeirri, sem stefnandi tilfæri í málalíbúnaði sínum: „Rætt um iðntakmörk milli húsa- og húsgagnasmíða. Höfðu verið haldnir fundir með fulltrúum frá báðum iðngreinum og þar náðst samkomulag um mörg atriði. Um nokkur atriði náðist þó ekki samkomulag, og var stjórn sambandsins falið að gera tillögur um þau. Niðurstaðan hefur orðið eftirfarandi ákvörðun um takmörk milli iðngreina húsa- og húsgagnasmíða.“ Sé ljóst, að hér sé fremur um tillögu að ræða frekar en úrskurð. Af bókun þessari sé alveg ljóst, að tillögurnar miðist við, að báðir aðiljar, húsa-smíðir og húsgagnasmíðir, megi smíða innréttingar, sbr. liði 3 a og 3 b. Það sé því ekki um að ræða einkarétt annars aðiljans, nema að því leyti sem leiða mætti af lið 1 b, en gildissvið þess liðar sé mjög takmarkað. Af hálfu stefnda er haldið fram, að orðunum „Festur innbúnaður í eldhús, hvar sem hann er smíðaður“, sé aðeins ætlað að gefa til kynna, að húsasmíðir megi einir setja upp innbúnað í eldhús á staðnum. Vinna að uppsetningu innréttinga og frágangi á staðnum sé þannig ekki ágreiningsatriði, en hljóti hins vegar að teljast aukaatriði í málinu, þar sem sú framleiðslustarfsemi, sem stefndi leggi megináherslu á, taki ekki til slíks. Önnur atriði í lið 1 b séu lítilvæg í þessu máli. Þá er því einnig haldið fram, að ljóst sé af bókuninni, að húsasmíðum sé ekki ætlað að mega vinna mikilvæga vinnu við innréttingar, sem skipti yfirgnæfandi máli nú á dögum, þ. e. spónlagningar, sbr. lið 2 b. Um plastlagningu sé ekki rætt, þar sem þær hafi ekki tiðkast á þessum tíma, en eðli málsins samkvæmt muni þær væntanlega eiga heima með spónlögnum, þ. e. í lið 2 b, nema um sé að ræða klæðningu veggja eða skilrúma, sbr. lið 1 a. Þessar umræddar tillögur eða markareglur styðji því ekki málstað stefnanda, eins og þær liggi fyrir. Verði að telja þýðingarlaust að beina málinu að deilu um handiðnaðarréttindi, þar sem niðurstaðan geti aldrei orðið sú, að húsasmíðir eigi einir allan rétt á smíði innréttinga á sviði handiðnaðar. Auk þess mundi slík

niðurstaða ekki duga stefnanda. Jafnframt sé á það að líta, að ekki sé unnt eftir öllum atvikum að byggja á þessum tillögum eða reglum eftir hljóðan þeirra um mörk hinna umræddu handiðnaðargreina. Í fyrsta lagi hljóti reglur þessar að teljast úreltar að verulegu leyti með tilliti til þeirra stórfelldu breytinga í atvinnu- og viðskiptaháttum, sem hafi orðið síðan þær voru samdar, bæði vegna efnis, sem innréttingar eru gerðar úr, og aðferða við framleiðslu þeirra og smíði. Alla vega séu þær úreltar í þeim skilningi, að þær veiti ekki viðhlítandi eða nothæfa úrlausn um eðlileg mörk milli iðngreinanna miðað við þá starfshætti og þær veitendaparfir, sem ríkjandi eru í dag. Í annan stað sé óhjákvæmilegt að draga í efa, að þeim hafi nokkurn tíma verið fylgt til hlítar í reynd. Sé vitað um kunna húsgagnasmíði af eldri kynslóðinni, sem hafi að staðaldri lagt stund á innréttingasmíði af því tagi, sem félag stefnanda virðist vilja eigna sínum mönnum, og sjálfsagt hafi einhverjir félagsmenn stefnanda t. d. lagt stund á fullsmíði spónlagðra innréttinga. Loks sé það höfuðatriði í þessu sambandi, að ofangreindar tillögur eða markareglur nái eðli sínu samkvæmt einungis til smíði á sviði handiðnaðar, en ekki til framleiðslu á sviði verksmiðjuíðnaðar eða iðju skv. 1. kafla laga nr. 79/1973. Mörkin milli iðju og iðnaðar í merkingu þessara laga hafi oft verið nokkuð umdeild, þótt líklegast sé, að aðiljar máls þessa hafi á þeim svipaðar skoðanir. Ljóst sé, að þróunin um ákvörðun þeirra marka hafi verið í þá átt á síðari árum, að handiðnaður hafi orðið að þoka fyrir verksmiðjuíðnaði fremur en hitt. Að minnsta kosti hafi sú þróun orðið á markaðnum með tilkomu nýrra framleiðsluhátta, aukinni vélvæðingu og verkaskiptingu í iðnaði og á öðrum sviðum, atvinnulífsins. Tilvísun stefnanda í atvinnuvegaflokkun á vegum Hagstofu Íslands og Sameinuðu þjóðanna (Index to the International Standard Industrial Classification of all Economic Activities, 1971) styðji ekki málstað stefnanda, heldur málstað stefnda. Í íslensku flokkuninni frá 1969—1973 og hinum alþjóðlegu reglum sé einmitt byggt á því, að smíði og framleiðsla húsgagna og innréttinga (furniture and fixtures) eigi sér eðlilegan og sjálfsagðan skyldleika, a. m. k. þegar efnið er aðallega tré. Sé þetta flokkað saman sem atvinnugrein og þá eftir sömu sjónarmiðum og staðreyndum og þeim, sem stefndi hafi talið rétt að fara eftir. Hins vegar sé uppsetning innréttinga á notkunarstað talin hafa sérstöðu og sé það eðlilegt eftir atvinnuháttum. Í hinni breyttu flokkun Hagstofu Íslands frá 1974 sé hins vegar byggt á skilgreiningu milli

naglfastra og ónaglfastra fylgihluta húsa, en það verði að teljast mjög óraunhæft frá atvinnusjónarmiði, bæði frá sjónarhóli framleiðanda og neytanda, auk þess sem hún sé óhjákvæmilega óljós. Skilgreiningin falli heldur ekki saman við áðurumræddar iðngreina-markareglur, þar sem í þeim sé viðurkennt, að skyldleiki hljóti að vera á milli smíði húsgagna og innréttinga. Með vísan til þess, sem hér hefur verið rakið, er því mótmælt af hálfu stefnda, að hlutinn „innréttinga“ í nafni félagsins brjóti í bága við löglegan rétt stefnanda á neinn þann hátt, er varðað geti banni við notkun nafnsins, svo sem krafist er af hálfu stefnanda. Er því haldið fram, að notkun stefnda á nafni sínu sé hvorki brot á lögum um iðju og iðnað né 9. gr. laga nr. 84/1933 um samkeppnishætti. Er því mótmælt, að það skipti máli í þessu sambandi, þótt fleiri fagmenn í húsgagnasmíði geti verið félagar en þeir, sem eru framleiðendur að húsgögnum og innréttingum.

Að því leyti sem kröfugerð stefnanda er byggð á því, að stefnda sé óheimilt að starfa sem meistarafélag með aðild fyrirtækja, þá þykir stefnandi ekki hafa sýnt fram á, að sú starfsemi raski hagsmunum hans þannig, að hann eigi kröfu til, að nafni stefnda verði breytt, svo sem krafist er.

Af hálfu stefnanda hefur ekki verið sýnt fram á, að félagsmenn hans eigi að lögum einkarétt á smíði hvers konar innréttinga úr tré. Hefur ekki verið leitt í ljós, að við breytingu þá, sem gerð var á nafni stefnda, hafi félagar stefnda gengið inn á svið innréttingasmíði, sem félagsmenn stefnanda kunna að eiga rétt til einir.

Samkvæmt þessu verður stefndi sýknaður af kröfum stefnanda. Rétt þykir, að málskostnaður falli niður.

Guðmundur Jónsson borgardómari kvað upp dóm þennan.

Dómsorð:

Stefndi, Félag húsgagna- og innréttingaframleiðenda, skal vera sýkn af kröfum stefnanda, Meistarafélags húsasmíða, í máli þessu.

Málskostnaður fellur niður.